

Naposled so mu
postavili spomenik.

Na kamenitem podstavku
so v bronu razkazali veličino
njegovega niča
z razgaljenimi,
režečimi se zobmi.

Moja revolucija

Ob uri odločitve se rodiš
za kruh prijateljev
in za meč sovražnikov,
mati te zagleda prvič
velikega in močnega,
ko odhajaš s plamenico
krika v svojem grlu,
in z zastavo revolucije
v svoji dlani.

Rekel sem: revolucija je tudi moja,
odgovoren sem za usodo neke dežele,
morda ni nič večja
kakor jo objame moja senca,
ko dan prekorači zenit,
morda obstoja le v moji domišljiji
in ji dajem zgolj s svojo predstavo
življenje in razsežnost in vonj,
travo za sonce in nebo za žejne oči;
toda tudi za to deželo nosim odgovornost
revolucionarja,
in tudi njej sta od časa do časa potrebna
državni udar in partijski kongres,
da se zgodi nekaj
za napredek človeštva,
in za občutek, da je vredno
živeti.

*Rojstva vekov naznanjajo
velika dejanja, Krištof Kolumb
je odkril Ameriko in nekdo
pred dnevi atomsko energijo,
ti pa si odkril revolucijo
in s tem začel svoj lastni vek,
svoj člen si skoval v verigi časa,
ki oklepa usodo sveta.*

Pogovor v prazni sobi

Marija Cigale

— Pa nočem razmišljati, danes ne.

Srknila je požirek iz steklenice. Obrnila gumb na gramofonu v tuljenje. Zrak v sobi je bil težak od vonja po žganju in cigaretnem dimu.

— Ne, danes ne.

Odgovor je nekakšno posmehljivo krohotanje. Ali se smeje gramofon? Ne poskušaj se slepiti. Se nikoli nisi preslepila sama sebe. Tudi danes bi bilo zaman.

— Prav, si je rekla onemoglo. Prav, pa se pogovarjajva. Samo nikar se ne delaj, kot da si nek moj boljši jaz. Jaz nimam nobenega boljšega jaza, razumeš, vsa sem to, kar sem. Odkrito, samo odkrito. Prav, kar pogovarjajva se. O Milanu seveda? Ne? Torej bi bilo treba začeti dosti prej? Nemara takrat, ko sem bila še majhna punčka?

Kaj mi očitaš iz tistih časov? Bila sem punčka, kot vse ostale. Iz dobre družine. Provincionalne, bi rekla danes. Pa vendar edini otrok. Delala sem, kar so mi ukazali. Učila sem se abecede in katekizma in vsega, kar so mi rekli...

— Res škoda, da je tako pridna punčka zrasla. Ni več hotela poslušati staršev, kar naenkrat...

— Toda, niso imeli pravice, prisvojiti si mojo bodočnost. Nisem mogla pustiti, da bi me požrli, požrli v svoji lakotnosti po življenju, požrli bi mojo bodočnost, moje življenje in mene vso. Morala sem se jim upreti, mar nisem imela te pravice?

— Saj. Denar pa si le še sprejemala od njih.